

fra Ministeriets Side, saa vil jeg for mit Vedkommende stemme for, at det indrømmes, men jeg kan ikke nægte, at jeg ogsaa fører det tilsbogs som en saadan gjort Indrømmelse, og jo oftere man nødes til imod sin Overbeviisning at maatte gøre saadanne Indrømmelser, desto større Betydning faaer de for dem, der maae gjøre dem. Jeg skal stemme i denne Sag saaledes som den ærede Minister ønsker det.

Krigsministeren: Jeg turde maaskee gjøre mig Haab om, at jeg vilde nyde større Tillid, naar jeg var noiere kjendt af det ærede Thing, og at man vilde stole paa, at jeg ikke vilde stille nogen Fordring mod dets Anskuelse, som jeg nylig har gjort, naar ikke den absolute Nødvendighed stiller Sagen saaledes, at jeg selv med bedste Dunst og Billie ikke kan gaae ind paa dets Anskuelser, thi mit Forhold lige overfor Armeen vilde være tilintetgjort ved at give en saadan Befaling, som den, man har forlangt af mig.

M. Sage: Det sidste Udtryk af den ærede Krigsminister giver mig Anledning til at bemærke, at det forekommer mig, at Krigsministerens Forhold til Armeen er saaledes, som han selv vil skabe det; han har at befale, de Andre at lyde. Jeg er overbevist om, at mange af de Banffeligheder, som nu foreligge, vilde fjernes, naar den ærede Krigsminister følger sin egen gode og sunde Tanke om, hvad der er Ret og Billigt, uden at see tilhøre eller tilvenstre. Hvad nu Forholdet imellem den høitærede Krigsminister og Thinget angaaer, da seer jeg aldeles ikke, hvorfor det ikke skulde være det allerbedste; saavel den ærede Minister, som vi, der ere valgte af Folket til at varetage de offentlige Forretninger, have jo kun det Dunst, at de maae blive beførgede paa den bedst mulige

Maade; vi ere navnlig alle enige om at ønske en fornuftig Indretning af vort Forsvarsvæsen for en saadan rimelig Pengesum, som Landet er istand til at bære; jeg for mit Vedkommende har, paa Grund af flere Yttringer af den høitærede Minister, den Overbeviisning, at det er hans Billie, at udvikle det paa en anden Maade end den, hvori han har foreskrevet det fra sin Forgænger.

Tscherning: Det Udtryk, som den ærede Minister brugte, at han, dersom et Forslag som det her omhandlede vedtoges, ikke kunde holde sin Stilling lige overfor Armeen, kan saa overordentlig let blive misforstaaet; thi det kunde jo let faae Udseende af, at, naar den ærede Minister sluttede sig til, hvad der var lovligt og lovbundet her i Landet, saa skulde Armeen kunne ansee sig berettiget til at sætte ham af, eller lægge hans Bestyrelse saadanne Hindringer i Veien, at han ikke kunde gennemføre det Lovlige. Men det kan ikke være Meningen; thi der bestaaer ingen Arme, som har nogensomhelst Corporationsret; Armeen er i Statens Tjeneste og underkastet Loven, som enhver Anden, og den er ikke berettiget til at modsætte sig, naar Befalingen kommer fra de lovlige Autoriteter, hvilken Dom den forøvrigt maatte sælde over dens Hensigtsmæssighed o. s. v.; men allermindst vilde den være berettiget dertil, naar det er Lovens Bud, Lovens Beslutning i Henhold til bestaaende Love, som kommer til den igjennem de bestaaende Autoriteter. Det er derfor en yderst farlig Ting at bruge en Udtalelse af den Art; den kan saa overordentlig let misforstaaes paa begge Sider, og jeg er overbevist om, misforstaaes saaledes, som den høitærede Krigsminister ikke kan ønske det.